

Sygn. akt IV CNP 40/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi uczestnika postępowania
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 26 lutego 2013 r.,
w sprawie z urzędu
przy uczestnictwie L. Spółki z o.o. z siedzibą w G.
o złożenie wniosku o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego oraz dokumentów,
których złożenie jest obowiązkowe,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 grudnia 2013 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarżąca domagała się stwierdzenia, na podstawie art. 424⁴ k.p.c., niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 lutego 2013 r., którym zostało oddalone jej zażalenie od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 2 listopada 2012 r., którym nałożył na członków zarządu L. spółki z o.o. grzywny w kwotach po 1 000 zł za niewykonanie postanowienia z dnia 24 sierpnia 2012 r. zobowiązującego do złożenia wniosku o ujawnienie wzmianki z o złożeniu sprawozdania finansowego za rok obrotowy 2010 wraz ze stosownymi dokumentami finansowymi oraz ponownie zobowiązał spółkę do złożenia wniosku na formularzu KRS – Z30 oraz szczegółowo wymienionych dokumentów.

W skardze L. spółka z o.o. zarzuciła naruszenie art. 366 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c., bowiem postanowieniami w/w Sądu Rejonowego w G. z dnia 20 kwietnia 2011 r., i z dnia 9 maja 2011 r., został rozstrzygnięty przedmiot objęty zaskarżonym postanowieniem.

Sąd Najwyższy zważył:

Zaskarżone postanowienie, dotyczące przedmiotu nie stanowiącego sprawy o wpis, zostało wydane przez Sąd rejestrowy, zastosowanie mają zatem przepisy regulujące postępowanie nieprocesowe (art. 7 ustawy o KRS), w tym w odniesieniu do dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia art. 519² § 1 i 2 k.p.c. oraz, poprzez odpowiednio stosowany art. 13 § 2 k.p.c., przepisy regulujące wymagania skargi w procesie – art. 424⁴ i n. k.p.c. Skarżąca w ogóle nie powołuje podstawy prawnej uzasadniającej dopuszczalność skargi i nie uzasadnia przesłanek określonych w art. 519² § 1 lub 2 k.p.c., a zwłaszcza nie wskazuje, na której podstawie określonej w tym przepisie opiera skargę, co ma istotne znaczenie przy ocenie spełnienia szczególnych wymogów, określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c., którym skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna odpowiadać. Jedynie z uzasadnienia skargi, ograniczonego do stwierdzenia że wzruszenie postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było możliwe można przypuszczać, że skarżąca wskazuje podstawę określoną w § 1. Brak jest również

jakichkolwiek wywodów prawnych odnoszących się do tego, czy zaskarżone postanowienie ma charakter kończącego postępowanie w sprawie, skoro jest to postanowienie wydane w toku postępowania przymuszającego, które prowadzi do zakończenia sprawy w sposób określony w art. 24 pkt 3 i 4, 25 lub 26 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym. Skarżąca nie twierdzi również, że postępowanie to zostało zakończone, skoro w stosunku do skarżących została orzeczona grzywna po raz pierwszy, a sąd rejestrowy tę grzywnę może ponawiać (art. 24 pkt 2). Nie każde prawomocne postanowienie wydane przez sąd drugiej instancji w toku postępowania zażaleniowego jest postanowieniem kończącym sprawę, zwłaszcza w postępowaniu rejestrowym, w którym zgodnie z art. 694¹ § 1 k.p.c. sprawą rejestrową jest sprawa o wpis. Sąd rejestrowy rozpoznaje zarówno sprawy o wpis do rejestru (postępowanie rejestrowe), jak i sprawy pomocnicze i nadzorcze (postępowanie przed sądem rejestrowym). Brak jest podstaw, by zważywszy na charakter postępowania wymuszającego określonego w art. 24 ustawy o KRS, jego ścisły związek z postępowaniem egzekucyjnym i brak charakteru sprawy rejestrowej uznać, że zarówno prawomocne postanowienie w przedmiocie złożenia sprawozdania finansowego, jak i prawomocne postanowienie o nałożeniu grzywny na członków spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 519² § 1 lub 2 k.p.c. W konsekwencji od powyższych postanowień skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia nie przysługuje.

Dodatkowo jedynie wskazać należy, iż zachowanie wymagań konstrukcyjnych skargi wymienionych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu, zaś brak któregokolwiek z elementów skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Przepis art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Niezbędne jest zatem dokonanie wyodrębnionego wyводу i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem jej zakresu i rozmiaru. Skarżąca powinna nadto wykazać w skardze istnienie związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym postanowieniem. Nie jest spełnieniem tego wymagania powołanie

się na powstanie szkody wskutek orzeczenia grzywny, a więc odwołanie się do szkody hipotetycznej, czy mogącej powstać w przyszłości, gdy grzywna zostanie uiszczona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2011, III CNP 5/11; z dnia 25 sierpnia 2011, I CNP 12/11; z dnia 19 lipca 2012 r., I CNP 14/12 – niepubl.).

Z tych względów skarga podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna, wobec czego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.